

Sygn. akt I C 65/19

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 25 czerwca 2019 r.

Sąd Rejonowy w Gdyni I Wydział Cywilny:
Przewodniczący: SSR Tadeusz Kotuk
Protokolant: st. sekr. sąd. Anna Szymańska

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 11 czerwca 2019 r. w G. sprawy z powództwa Banku (...) S.A. w W. przeciwko P. V. M.

o zapłatę

I. zasądza od pozwanego P. V. M. na rzecz powoda Banku (...) S.A. w W. kwotę 10.494,15 zł (dziesięć tysięcy czterysta dziewięćdziesiąt cztery złote piętnaście groszy) wraz z odsetkami umownymi w wysokości 10% (dziesięć procent) w skali roku, lecz nie wyższymi niż dwukrotność odsetek ustawowych zgodnie z art. 359 § 2¹ k.c., za okres od dnia 27 kwietnia 2017 r. do dnia zapłaty;

II. w pozostałym zakresie powództwo oddala;

III. zasądza od pozwanego P. V. M. na rzecz powoda Banku (...) S.A. w W. kwotę 4.672,67 zł (cztery tysiące sześćset siedemdziesiąt dwa złote sześćdziesiąt siedem groszy) tytułem zwrotu kosztów procesu.

Sygn. akt I C 65/19

UZASADNIENIE

Stan faktyczny

W dniu 5 czerwca 2009 r. doszło do zawarcia umowy o kartę kredytową C. pomiędzy P. M. a Bankiem (...) S.A. z siedzibą w W.. Pozwany otrzymał limit kredytowy w wysokości 15.000 zł. Umowa była przez strony realizowana bez istotnych zakłóceń przez szereg lat. Pod koniec 2015 r. pozwany przestał wykonywać umowę zgodnie z jej treścią – nie regulował na bieżąco wymagalnego zadłużenia. Pismem z dnia 1 grudnia 2015 r. bank poinformował pozwanego o zablokowaniu karty w myśl § 14 Regulaminu i wezwał do spłaty wymagalnego zadłużenia (1.557,51 zł). Pismem z dnia 29 grudnia 2015 r. bank wezwał do pozwanego do spłaty 2.436,93 zł w terminie 7 dni po rygorem wypowiedzenia umowy. Ostatecznie pismem z dnia 29 stycznia 2016 r. umowa została wypowiedziana. Następnie bank rozpoczął ustne negocjacje z klientem celem rozwiązania problemu długu. W okresie od 19 stycznia 2016 r. do 22 lipca 2016 r. strony przeprowadziły co najmniej 8 rozmów telefonicznych. Np. w trakcie rozmowy z 22 lipca 2016 r. pozwany wyraźnie potwierdził, że wie, że ma 13.385,04 zł długu do spłaty. W trakcie wszystkich rozmów pozwany deklarował spłaty częściowe, powoływał się na problemy z płynnością finansową, co miało mu uniemożliwić pełną spłatę jednorazowo. Pozwany dokonał częściowych spłat, obecnie jego zadłużenie obejmuje 10.494,15 zł.

Dowód: umowa, k. 17

nagrania rozmów telefonicznych na CD-R, k. 372a

pisma i wypowiedzenie, k. 366-372

wyciąg z ksiąg bankowych, k. 16

zestawienie operacji i miesięczne raporty salda, k. 112-354

Ocena dowodów

Strona powodowa w sposób pełny i wszechstronny udowodniła podstawę odpowiedzialności pozwanego i wysokość wymagalnego długu w odniesieniu do niespłaconego kapitału. Przedstawiono treść umowy, zestawienie opłat, przebieg całości zdarzeń i przepływów finansowych w ramach raportów miesięcznych z wykazem wszystkich operacji na karcie. Przedstawiono także nie budzące wątpliwości nagrania rozmów z pozwanym, który wielokrotnie wyraźnie potwierdzał istnienie całego długu, deklarował spłaty. W tym kontekście także wyciąg z ksiąg bankowych pozostaje dokumentem spójnym, odpowiadającym rzeczywistości stanowi zadłużenia, charakterystyczne jest natomiast, że nie opisuje w ogóle odsetek skapitalizowanych, co jest dość znamienne. Wysokość skapitalizowanych odsetek nie została udowodniona w sposób przekonujący (co słusznie kwestionował kurator pozwanego): data początkowa naliczeń (vide k. 109-111) ma charakter dowolny, tak naprawdę nie wiadomo z czego wynika. Brak bliższych wyjaśnień w tym zakresie ze strony pełnomocnika powoda.

Strona pozwana nie przedstawiła żadnych dowodów.

Kwalifikacja prawna

Zarzut przedawnienia nie jest zasadny. Pozew został wniesiony do sądu w maju 2017 r., zaś w lipcu 2016 r. pozwany w rozmowie z pracownikiem banku wyraźnie potwierdzał istnienie całego długu (wówczas wyższego jeszcze niż dochodzony pozewem) – co skutkowało przerwą biegu przedawnienia w wyniku uznania długu przez zobowiązanego. Zdaniem Sądu nie było podstaw do wcześniejszego wypowiedzenia umowy, niż po okresie kwietnia-maja 2015 r. (od kiedy to zaczęło się trwale utrzymywać istotnie negatywne saldo rozliczeń – por. k. 318, 321, 323, 325 itd.). Jeżeli więc od tego okresu liczyć bieg terminu przedawnienia (art. 120 § 1 zdanie drugie k.c.), to do uznania długu przez pozwanego m.in. w lipcu 2016 r. także nie upłynął termin przedawnienia.

Wysokość długu w odniesieniu do zaległego kapitału – jak wynika z oceny dowodów – została przez powoda udowodniona w sposób należyty. Odsetki skapitalizowane – z uwagi na problematyczną kwestię daty początkowej – nie mogły zostać uznane za nadające się do zasądzenia. Samo prawdopodobieństwo powstania zadłużenia z tytułu odsetek nie uprawnia strony powodowej do obniżenia poziomu wymagań w zakresie ścisłego udowodnienia skapitalizowanej wartości tego roszczenia w pozwie (inaczej ma się kwestia do odsetek na przyszłość).

Umowa stron w aspekcie związanym ze zgłoszonym roszczeniem była umową kredytową (zawierała także – co bezsporne także elementy innych typów umów).

Powództwo było niezasadne także w odniesieniu do nie uwzględnienia w żądaniu pozwu limitującego charakteru odsetek maksymalnych w rozumieniu art. 359 § 2¹ k.c.

Mając powyższe na uwadze orzeczono jak w punkcie I. sentencji na mocy art. 69 ust. 1 i ust. 2 Prawa bankowego w zw. z art. 359 § 1 i § 2¹ k.c. (**punkt I.** sentencji).

W pozostałym zakresie powództwo oddalono: odsetki skapitalizowane – art. 6 k.c. a contrario oraz odsetki nielimitowane art. 359 § 2¹ k.c. (**punkt II.** sentencji).

Sąd nie podzielił poglądu, że klauzula dopuszczająca możliwość automatycznego przedłużenia umowy stron rażąco naruszała interesy konsumenta – pozwanego. Poza abstrakcyjną opinią zawartą w odpowiedzi na pozew nie przedstawiono na tę okoliczność żadnych dowodów. Nie ma w szczególności dowodu, że w fazie przedprocesowej (np. w rozmowach telefonicznych z pracownikami banku) pozwany tę kwestię w ogóle podnosił.

Koszty

Powód wygrał proces w 89% i taką też część jego kosztów należy przypisać przeciwnikowi na mocy art. 100 k.p.c. Na koszty powoda składa się: opłata sądowa od pozwu 148 zł, opłata za czynności radcy prawnego w stawce minimalnej (3.600 zł, § 2 pkt 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych, ze zm.), 1485,20 zł (wykorzystana część zaliczki na kuratora procesowego), opłata skarbową od pełnomocnictwa (17 zł). Suma tych kosztów to: 5.250,20 zł, a 89% z niej to: 4.672,67 zł zawarte w **punkcie III**. sentencji.